

A tisztítótűzben szenvedők segítése

Egyházunk tanítása szerint aki nem él igazán szép, tiszta életet itt a földön, annak biztos, hogy a tisztítótűzben kell várakoznia az örök boldogság előtt. (A megátalkodott bűnös sajnos sokszor eleve csak a pokolra juthat, ez egy másik, szomorú irány.)

A tisztítótűzben való szenvedésről viszonylag keveset tudunk. Azt tudjuk biztosan, hogy létezik és ez egy tisztulási lehetőség és szükségesség az örök boldogság „előszobájában”. Isten csodálatos szeretete és elrendezése révén vannak olyan lelkek (emberek), akik kapcsolatba tudnak kerülni a tisztítótűzben szenvedő lelkekkel. Ilyen személy volt Mária Simma, aki 1915-2004-ig élt Ausztriában. Megélhetésben, munkában a hétköznapiok kemény küzdelmét élte egész életében. Az Úr szép lassan rávezette, hogy a tisztítótűzben szenvedő lelkekkel való kapcsolattartás karizmáját megélje, gyakorolja. Így lett a Szenvedő Lelkek apostola, közvetítője. Ez a karizma kemény terhet rótt Mária Simmára, aki szeretettel, önként vállalt különböző áldozatokat, szenvedéseket a Szenvedő Lelkek megmentésért, kiszabadításáért.

Egy különös eset megérintett ebből a könyvből. Egyszer egy 555-ben élt kölni pap szenvedő lelke jelent meg Máriánál (1400 éve szenvedett már a lelke). Önként vállalt vezeklésre kérte Máriát, aki szeretetben igent mondott rá, hogy ne kelljen az Utolsó Ítéletig szenvednie a pap lelkének. Nagyon nehéz hét következett Mária számára. A lélek minden nap megjelent, és újabb és újabb szenvedéseket helyezett rá.

Olyan érzése volt, mintha szétszakítanák a tagjait. A lélek ránehezedett az asszonyra: olyan volt, mintha oldalról hegyes törököt döftek volna belé. Máskor meg az volt az érzése, mintha egy tompa vasat nyomtak volna a tagjaihoz, amely a teste ellenállása hatására elgörbült, aztán behatolt minden testrészébe.

A léleknek azokért a gyilkosságokért kellett bűnhődnie, amelyeket Szent Orsolya társnőin követett el. Továbbá mert a hitet megtagadta, többszörös házasságtörést követett el, és a szentmisét méltatlanul mutatta be – isteni kegyelem, hogy nem jutott a pokolra...

Elgondolkodtató, hogyha a földi életünkben nem tudjuk vétkeinket tiszta szívből megbánni, akkor milyen sok szenvedés vár ránk.

Egyre több lélek kért segítséget Máriától. A paráznaságért és a magzatelhajtásért vállalt vezeklés szörnyű testi fájdalmakkal és heves

rosszulléttel járt. Máskor úgy érezte, mintha órákon át jégtömbök között feküdne; a hideg a csontja velejéig hatolt: ez a vallással szembeni lagymatag vagy hideg magatartás büntetése volt. A kölni pap súlyos esetét követően – ezt az üzenetet kapta – még hat lélek ügyét kell magára vennie, akiket csak az önkéntes vezeklés szabadíthat meg. Ezek után már sok léleknek könnyebb módon is szabadulást hozhat, Jézus Anyjának irgalmassága révén.

Mária Simma alábbi gondolatát igencsak meg kellene fontolni mindannyiunknak:

„Csak az örökkévalóságban fogjátok felismerni, mit kezdtetek az életetekre kiszabott idővel: éveitekkel, napjaitokkal és óráitokkal – és mi mindent kezdhettetek volna velük. Ott válik világossá számotokra, mi mindent mulasztottatok el. Ezért használjátok ki az időt még az életben, hogy mindent jóvátegyetek! Mennyi mindent megtennének az emberek azért, hogy újra kezdjék az életüket, ha tudnák, hogy mi az örökkévalóság!”

Istennek a tisztítótűzben megnyilvánuló szeretete és igazságossága Mária Simma számára csodálatos harmóniában tárult a szeme elé. Minden lélek a bűneinek fajtája és a bűn-elkövetés lelkületének megfelelően kapja meg a büntetéseit.

A szenvedés intenzitása különböző. Némelyek szenvedése olyan, mint amelyet az ember egy küzdelmekkel teli földi élet során átél. Ők arra várnak, hogy megpillantsák Istent. A legkeményebb tisztítótűzben eltöltött egyetlen nap többnek számít, mint tíz év a tisztítótűz gyengébb fokozatában.

Az ördög gyötörhet olyan lelkeket is, akiknek részük volt abban, hogy mások a pokolra jutottak. A Szenvedő Lelkek csodálatra méltó türelemmel viselik gyötrelmeiket, és áldják Isten könyörületességét, amely lehetővé tette számukra, hogy elkerüljék a poklot. Tudják, hogy megérdemlik a szenvedést, és bánják a bűneiket. Máriához, az Irgalom Anyjához imádkoznak. Mária Simma sok olyan lelket is látott, akik Isten Anyjának a segítségére vártak.

Aki életében azt hiszi, hogy a tisztítótűz valami jelentéktelen dolog, így hát nyugodt lélekkel vétkezhet, az keservesen meg fogja tapasztalni ennek az ellenkezőjét.

Hogyan segíthetünk a Szenvedő Lelkeken?

Szentmise felajánlásával,

vezekléssel,

**rózsafüzér imádkozásával,
keresztúti ájtatossággal,
adományokkal és jócselekedetekkel,
szentelt gyertya gyújtásával,
szenteltvíz széthintésével...
és természetesen imádsággal!**

A Szenvedő Lelkek úgy látják: sokan azért kerülnek a pokolba, mert túl kevés imát mondanak értük. Mondjuk el minél gyakrabban, akár minden reggel és este ezt a búcsúval járó imát:

Jézus, aki a lelkeket oly bensőségesen szereted, könyörögve kérlek a te Szent Szíved halálküzdelméért és a te legszentebb Anyád fájdalmáért, tisztítsd meg Szent Véreddel a világ minden bűnösét, akik most halálukon vannak, és még ma meg fognak halni. Jézus isteni Szíve, aki elszenvedted a halálfélelmet, irgalmaz a haldoklóknak. Ámen.

Jánossy Gábor, az „Élményeim a szenvedő lelkekkel”
c. könyv előszava alapján, Marana Tha, 2011.
(Tengernek Csillaga, XVII/2.)

Önfelajánlás

Áldozatok kellenek!

Az élet törvénye, hogy ha valami nagy dolgot, nagy tervet akarunk megvalósítani, akkor áldozatot kell hoznunk. Áldozat nélkül nem lehet nagy célt szolgálni.

Amde Isten a maga fensége és dicsősége érdekében is kívánhat áldozatot. Kívánhatja, hogy áldozzunk fel neki valamit javainkból, mondjunk le kedves dolgainkról, élvezeteinkről, kedvteléseinkről áldozatból, hogy ezzel elismerjük őt, mint legfőbb Urunkat. Ez az áldozat az imádás jellegével bír, mert az áldozat által Istent, mint legfőbb Urunkat ismerjük el és kifejezzük tőle való függésünket, neki való készséges alávetettségünket.

Azok az áldozatok azonban, melyekről most van szó, melyekkel a világ mostani gonoszságát és Istennel szembeforduló gyűlöletét akarjuk kiengesztelni, nem ilyen imádó áldozatok, hanem engesztelők, kérlelők!

Isten nem szorul a mi áldozatunkra. Nem kívánja sem javainkat, sem lemondásunkat, ő nem szorul sem reánk, sem javainkra. Mégis kegyesen elfogadja, mégis megengesztelődik, ha neki áldozatot hozunk, mert benne a mi szerető ragaszkodásunkat és teljes odaadásunkat látja. A jelen nagy bajokban különösen nem az ajándékok kedvesek Isten előtt, melyekkel engesztelni akarjuk őt! Isten az emberek gonoszságát látva legalább a mi engedelmes és szerető gyermeki lelkületünket akarja magának! A mennyei Atya a sok rossz és hálátlan gyermeke helyett legalább a jó gyermekek hálás ragaszkodását és szeretetét akarja. Drága Testvérem, légy meggyőződve, hogy akármit adsz, akármit áldozol Istennek, csak akkor kedves, ha szíved, lelked egész szeretete, egész melegsége és odaadása van benne!

Engesztelő lelkek legyünk! Akármit áldozunk Istennek, engesztelésünk szelleme, a lelkület az egyedüli fontos és lényeges!

Ez az engesztelő lelkület nem mindig a nagy dolgokban nyilvánul meg. Nem kell mindig a legnagyobb áldozatokra gondolni, mikor Jézus irgalmas Szívének megengeszteléséről van szó! Sokszor a legkisebb dolgok is kedvesek, sőt néha még kedvesebbek is, mert több szeretet, nagyobb vonzalom nyilvánul meg bennük!

Ha a mai nagy istentelenség idején egész lelkünkkel akarjuk megengesztelni az Úr Szívét, akkor akármit vigyünk oda, mindig szeretettel és teljes odaadással tegyük! Ma nemcsak azt várja Jézus Szíve, hogy néha kicsit engeszteljük is, hanem egész életet, egész engesztelő lelket kíván!

Legalább te! Legalább én, akit az Úr szerelme erre ösztönöz, akit Jézus Szívének szeretete erre kötelez!

Mindent oda kell adnom, mindent oda kell vinnem engesztelésül! Ne szabadkozzunk, hogy nagyon kis lelkek vagyunk, semmink sincs! Ne mondjuk, hogy olyan kicsiknek és érdemteleneknek érezzük magunkat, hogy semmit sem tehetünk engesztelésből! Sokat tehetünk, ha mindent megteszünk!

Vigyünk csak oda és áldozzuk fel a paténán, egyesítve Jézus áldozatával, minden imánkat! Egész imaéletünk, szerető szívünknek

minden dobbanása, mellyel Isten felé fordulunk, lehet engesztelő áldozat! Tegyük csak a paténára és egyesítsük Jézus fehér áldozatával! Isten előtt igen kedves lesz az! Minél buzgóbban végezzük imáinkat, minél bensőségesebben merülünk el elmélkedéseinkbe, annál értékeesebb áldozat lesz az a mennyei Atya szemében! Ha minden imádságunkat a rendes jószándék mellett még ez az áldozati, engesztelő szándék is segíti, sokkal jobb, sokkal bensőségesebb, melegebb lesz, mintha enélkül végeznők!

Tegyük csak oda a paténára ezenkívül minden munkánkat, kötelességteljesítésünket. Mindenkinek kijut az élet terhéből. Kinek-kinek meg van a maga munkaköre, ahol helyt kell állnia, a maga dolga, amit nap-nap után el kell végeznie. Akármilyen egyszerű, akármilyen hétköznapi, testi vagy szellemi munka legyen is, ha egészen átfűti Isten szeretete, ha egészen áthatja az engesztelés szelleme, bátran odatehetjük azt is az Úr áldozata mellé! Éppen ez a munka, a kötelességteljesítés lesz a legbőségesebb áldozat, amit engesztelésül felajánlhatunk. Úgy dolgozzunk tehát, úgy végezzük különösen nehéz és fárasztó munkánkat, hogy kezdettől végig engesztelő áldozat legyen. Ez nem ró ránk újabb terheket, ellenkezőleg a meglevőket könnyebbé, édesebbé teszi! Hiszen Isten szeretetének édessége teszi majd ízessé.

De ne csak a munkát, ne csak a nehéz kötelességteljesítést tegyük a paténára! Legyen vezeklésünk még szélesebbkörű. Pihenésünket, szórakozásainkat, melyekre rászorul a fáradt test és elernyedtt szellem, szintén ajánljuk fel engesztelésül! Suscipe, miserere! Ez a szellem lengje át minden pihenésünket, szórakozásunkat, már ez egymaga is megszenteli azt! Milyen más lesz akkor a pihenés, ha érezzük, hogy most is engesztelem a megbántott, megsértett isteni Szívet! Egészen, teljesen csak akkor tudunk elmerülni Istenben, ha még a pihenés, szórakozás perceit is Isten szeretete, az engesztelés szelleme tölti ki.

De különösen a szentmise áldozat bemutatása, és az abban való szentáldozás legyen engesztelő áldozatunk szíve, középpontja! Szentmise áldozat bemutatása! Ne mondjuk, hogy hallgatása, mi nem hallgatjuk a szentmisét, hanem bemutatjuk a pappal és a Főpappal, Krisztussal egyesülve! Ez az Egyház tanítása a szentmiséről: Krisztus keresztáldozata ismétlődik meg benne vérontás nélkül. Mindazok, akik azon jelen vannak és egyesülnek lélekben és szándékban Krisztussal, Krisztussal együtt mutatják azt be a mennyei Atyának! Áldozat ez

valójában, a legszebb, a legigazibb, a legértékesebb áldozat: benne Isten áldozza fel magát újra és újra! Ha ezzel az áldozattal egyesítjük mi is életünk feláldozását az engesztelés művének, akkor akármit áldozunk is fel, akármit tegyünk is oda a paténára a fehér Hostia mellé, az az Ő áldozatával egyesülve végtelenné nő értékében!

Elsősorban tehát a szentmisét ajánljuk fel Istennek engesztelésül! Minden egyéb áldozatunkat is a szentmise áldozatával egyesítsük. De különösen a szentáldozást ajánljuk e célra. A szentáldozásban Krisztus tér be hozzánk. „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, énbennem marad és én öbennem!” (Ján. 6,57.) Ez a legtökéletesebb szeretetegybeforrás, a legnagyobb engesztelés! Szeretetből, izzó, lobogó engesztelő szeretetből venni Jézust és egyesíteni szívünkkel-lelkünkkel! Szerető Szívének ez lesz a legkedvesebb, hiszen „Gyönyörúsége az emberek fiai között lenni!”

De még többet kíván Jézus Szíve tőlünk!

Most, ezekben a rendkívüli bajokban, a rettenetes idők viharában önmagunkat kívánja egészen és teljesen! Engesztelő áldozatokká kell válnunk magunknak is! Nem valamit kell odatenni a paténára, ami megengesztelheti őt, hanem magunkat, életünket! Élő áldozatoknak kell lennünk! Az élet áldozata a legnagyobb! Ez az a külön hivatás, melyet nem mindenki ért meg, melyet nem mindenki követ!

Vajjon te, édes jó Testvérem, megérted-e? Vajjon Jézus Szívének melege és szeretete sugallja-e ezt neked is?

Ha igen, ne félj! Ne sajnáld életedet rátenni a paténára!

Légy akkor, ha Isten hív, élő, szent, Istennek tetsző áldozat!

Ez az önátadás a teljes lemondást, a legnagyobb vezeklést rója reád! De ne félj! Aki neked ezt a szent meghívást sugallja, megszentel téged és megsegít, hogy meg is tudj felelni annak, amire hív!

A nagy bajok és felfordulások közepette ilyen vezeklő és magukat egészen az engesztelés művének szentelő lelkek tudják csak megengesztelni az Urat!

Engesztelés

Semmi sem ellenkezik annyira Isten végtelen szentségével, mint a bűn. A bűn Isten szent felsége elleni merénylet. Szembehelyezkedés Isten akaratával, szentségének megcsúfolása és beszennyezése. Ha az uralkodó egyszer leereszkedne alattvalóihoz és jóságát akarná nekik kinyilvánítani, de azok örömrivalgás helyett dühös kifakadásokkal,

szidalmakkal fogadnák, sárral dobálnák meg és szembe sértenék, ez volna a legrútább hálátlanság és a legkiáltóbb gonoszság. Sőt ha még élete ellen is törnének, ennél nagyobb vétket a társadalmi életben el sem lehet képzelni.

Az ember is így van Urával, Istenével. Isten nemcsak leereszkedett az emberhez, hanem minden jóval felruházta. Életet, képességeket adott neki, természetes és természetfeletti ajándékokkal halmozta el. De az ember nem volt hálás, vétkezett. S mikor a végtelen szeretet egyszülött Fiát küldötte, hogy a vétekből kimentse, még jobban gyalázta, nemcsak kővel dobálta, hanem élete ellen tört és a legrettentőbb kínokkal megölte. Minden személyes bűnben benne van ennek a nagy véteknek minden jegye. Most is Isten ellen fordul minden vétek, Isten ellen lázad minden gonoszság. Isten gyermekeinek üldözése, az Egyház elnyomása ezek között a vétek között a legfájóbb, a leginkább égbekiáltó.

Aki szereti Istent, akinek lelkében ott van Istentől lelkünkbe öntött charitas, Isten túlsorduló szeretete, az nemcsak utálja a bűnt, hanem fáj neki minden sértés, minden megbántás, mely Istent éri. Aki igazán bele néz az Úr Jézus szemébe, mindjárt kiolvassa onnan azt a mélységes fájdalmat, melyet érez, hogy az emberek hálátlanak, gonoszok és nemcsak megvetik kegyelmét, melyet a megváltással szerzett nekünk, hanem újabb és újabb támadásokkal, gonoszságokkal, gyűlölettel és haraggal fordulnak ellene és övéi ellen!

Bele kell csak nézni a szentséges arcba, hogy annak fájdalmas vonásait meglássuk, minden bűn, minden sértés után. Hiszen Jézus is emiatt nyilatkoztatta ki szentséges Szívét Alacoque Szent Margitnak, hogy az ember kézzelfoghatóan, érzékelhetően lássa és érezze, mi fáj a szent Szívnek! Ha szereted őt, együtt érzel vele!

Ha te is, drága Testvérem, csak egy kicsit is szereted Jézust, ha együtt dobog vele a szíved, neked is fáj minden bűn és minden gonoszság, melyet az emberek elkövetnek ellene! Akkor nem maradsz hideg és érzéketlen a bűnnek láttán, nem mondod, hogy nem érint téged, mikor a gonoszság elhatalmasodik, megsokasodik. Akkor a te szívedben is a legmélyebb részvét támad szerető Krisztusod iránt! Ez a részvét sugallja neked is az engesztelést.

Engeszteljük meg ezt a szerető, megbántott, félreértett és elfeledett, ezt a megtámadott és sokszor a gonoszság gyűlöletének kitett szentséges Szívét!

Engesztelni! Engeszteli!

Mit jelent ez?

Engesztelni annyit jelent, hogy minél jobban fáj Jézus Szívének a bűn, minél jobban utálja a vétket, annál jobban elforduljunk mi is attól szívből és lélekben! Engesztelni annyit jelent, hogy eltéljük mi is olyan mély utálattal és ellenkezéssel, olyan engesztelhetetlen gyűlölettel minden bűn iránt, mint amilyen utálattal van maga Jézus! Utálni és gyűlölni a bűnt! Ez az engesztelés első feladata! Minél bűnösebb tehát a világ, annál jobban kell elfordulni nekünk is a bűntől! Minél több a gonoszság, annál inkább kell nekünk is gyűlölni a bűnt és megvetni mindent, ami Isten szentségével ellenkezik! Kiengesztelhetetlen bűnútálat az engesztelés művének első ténye!

Természetes, hogy ez a bűnútálat nem a bűnös személye ellen irányul. Hiszen az Úr Jézus sem a bűnöst utálja, hanem a bűnt. A bűnösrel szemben senki nem volt olyan részvéttel és szeretettel, mint ő. De a bűnt, mely Isten szentségével ellenkezik, teljes lelkével utálja! Krisztust követi tehát az engesztelő lélek, mikor a bűn ellen fordul egész lelkével! Krisztust követi akkor is, mikor engesztelésből a bűnösökért imádkozik. Annál jobban szereti őket, minél elvetemültebbek és minél jobban rászorulnak Isten irgalmára.

De nem elég csak utálni a bűnt szívből, érzéssel, lélekkel, hanem kerülni is kell. Minél jobban akarunk engesztelni, annál jobban érezni kell, hogy Jézus Szíve mennyire kívánja tőlünk is, hogy ne tartsunk a bűnösökkel. Ne csak utáljuk a bűnt, hanem kerüljük is! Innen van az, hogy az engesztelés szükségszerűen szentséget sürget nálunk is! Ha Isten annyira utálja a bűnt és annyira elfordul tőle, akkor mi csakis akkor engesztelhetjük meg ő igazán, ha egészen szentek vagyunk, ha mi is elfordulunk a bűntől és egészen Isten felé tartunk, Isten szentsége szerint megtisztulunk. Nem lehet tehát engesztelni anélkül, hogy az ember meg ne érezné, mit kíván tőle is Isten! Szentséget, tisztulást és Isten szentségéhez való áthasonulást! Nem lehet engesztelni csak jámbor fohászokkal, hanem engesztelni kell étellel, szentséggel! Csakis a szentség teszi kedvessé lelkünket Isten előtt, csakis így válunk igazán engesztelő lelkekké, akikben Istennek tetszése és kedve telik!

Az engesztelés tulajdonképpen vigasztalás, mellyel a bűnösök helyett mi akarunk vigaszul szolgálni az Úrnak. De ha a mi lelkünk is szennyes, ha mi sem vagyunk eléggé tiszták, szentek, makulátlanok,

nem nyújthatunk semmi vigasztalást az Úrnak! Nem a különféle ajándékok, cselekedetek a leglényegesebbek az engesztelésnél, hanem a saját lelkünk tisztasága, büntől való iszonyata és eltávolodása, mely pótolja és megvigasztalja azok helyett, akik a bünt elkövetik! A mi lelkünk tisztaságának és szentségének arányban kell állnia a bűnök nagyságával és sokaságával. Minél nagyobb vétkeket követnek el az emberek, minél többen bűnöznek és hívják ki Isten haragját, annál tisztábbnak, annál szentebbnek kell lennie annak, aki életével akar engeszteli, aki azt akarja, hogy legalább ő legyen vigaszára Istennek!

Vezeklés

Az engesztelés tökéletes odafordulás, odahajlás a megsértett, megbántott Istenhez, akit az emberek gyalázatokkal tetéznak és mindig újra és újra megbántanak! Van benne az érzésnek, a léleknek mélységes szeretetéből fakadó vonzalom. Elfordulni a büntől is azért kell, mert annál jobban, annál szorosabban ragaszkodunk Istenhez, minél jobban elfordulnak tőle a bűnösök.

Ez azonban nem elég!

Nem elég csak érzésben, s nem elég csak lélekben odafordulni hozzá és vigasztalni szavakkal, érzéssel, szeretettel! A szeretet tevékeny, erős és tetterős!

Az engesztelésnek is tettekben kell nyilvánulnia! Kell, hogy valamit felajánljunk engesztelésül. Valamit, amivel teszünk is az Úr engesztelésére. Valami áldozatot, amellyel kiengeszteljük őt.

Az áldozat gondolata elválaszthatatlan az engesztelés fogalmától! Nem lehet engesztelni, csak úgy, hogy semmiféle áldozatot ne hozunk! Mikor a magunk életét, a magunk szeretetét nyújtjuk a megsértett és meggyalázott isteni Szívnek, már áldozatot is hozunk. Áldozat ez, mert lemondunk benne valamiről, és egészen Istennek adjuk azt. Áldozatot hozni sokszor nehéz, lemondani sokszor kemény feladat, de éppen ebben a nehézségben, ebben a lemondásban van az engesztelésnek a leghathatósabb és legerőteljesebb vonása. Éppen ezért kedves Isten előtt!

Krisztus követése lemondással jár: Aki utánam akar jönni, vegye fel keresztjét és úgy kövessen engem! Aki nem veszi fel keresztjét mindennap és nem követ engem, nem méltó hozzám! Nem élhetnénk tehát keresztény életet, ha nem szeretnők és nem gyakorolnók az önmegtagadást, a lemondást! Nem lehet az erények útján haladni, ha

nem fegyelmezzük magunkat, ami a legnagyobb önmegtagadás, a legnagyobb áldozat.

A tiszta és egészen szent életben van tehát oly nagyfokú önfegyelmezés, lemondás, önmegtagadás, hogy az elsősorban bír engesztelő jelleggel! Az engesztelés mindig vezeklést sürget!

A vezeklés azonban mégis több, mint egyszerű önmegtagadás, mint szigorú önfegyelmezés! A vezeklés önkéntes szenvedés, önkéntes lemondás, amire nem kötelez sem a bűn elleni küzdelem, sem pedig az erény gyakorlata. A vezeklés szenvedésnek, keresztnek, lemondásnak, fájdalomnak, áldozatnak készsége, szeretetből és együttérzésből fakadó vállalása.

Aki hathatósan akar engesztelni, annak az Úr Jézushoz simuló szíve megsúgja, hogy most ő vegye magára a büntetésnek egy részét, melyet a bűnös, a gonosz megérdemelne! Ő maga akar szenvedni, lemondást, önmegtagadást gyakorolni, hogy eleget tegyen a bűnös helyett! Addig, míg megtér a gonosz, ő maga vezekel helyette, maga szenved helyette!

Ha nincsen más alkalma vezekelni, akkor a maga munkáját, nehéz, fáradságos kötelességteljesítését, imádságait ajánlja fel vezeklésül, elégtételül a bűnösökért.

Sokszor még ez sem elég a vezeklő léleknek! Többet akar! Felajánlja vezeklésül mindazt, amit tesz, amit szenved, amit imádkozik, sőt még pihenését, szórakozását is, mert ilyenkor is érzi, hogy az Úr Jézus szenved, sokat, nagyon szenved s ez az érzés elvonja szívét az élvezettől. A vezeklés szellemében még a szórakozás is megkapja a szenvedésnek, lemondásnak jellét, mert míg a lélek arra gondol, hogy ő most Jézus Szívének szomorúságát akarja vigasztalni, ennek megérzése nem engedi, hogy az ő szíve hozzátapadjon az élvezethez.

Minél nagyobb a részvét, az együttérzés az engesztelő lélekben, annál jobban keresi a vezeklés módjait. Sokszor a szeretet olyan hősi fokban lobban fel lelkében, hogy a vezeklésnek rendes eszközei, rendes szenvedései sem elégitik ki szenvedést szomjazó lelkét! Ilyenkor a vezeklés rendkívüli módjai, a böjt, önmegtagadás hősi formái, kitárt karokkal való imádság, keresett szenvedések, kényelmetlenségek, megbántások nagyon készsége és örömmel való elviselése, a leghősiesebb lemondások, áldozatok és kivételesen vezeklő öv, ostorozás tudják csak az Úr Jézus szenvedélyesen szerető lelkét kielégíteni! Úgy szeretné engesztelni e szent Szívet, hogy

minden büntetést szívesen vállalna a bűnös helyett, nemcsak annak egy részét!

Természetes, hogy a hősiességnek ez a foka rendkívüli út, s éppen ezért nem mindenkinek való! Ha az isteni szeretet ennyire sürgeti a lelket, mindig gondolni kell az okosság szabályaira is, s ezért mindig előre ki kell kérni lelki atyánknak jóváhagyását és irányítását, hogy szent buzgalmunkban el ne tévelyedjünk.

Minden vezeklés, minden áldozat, akár apró és mindennapi munkánk felajánlása, akár hősi vezeklés, rendkívüli szenvedés, mindez önmagában semmi! Isten színe előtt vajmi kis értéke van ennek. Hiszen mi vagyunk mi magunkban, hogy Isten megsértett fenségét kellőképpen kiengeszteljük?!

Ha a világ minden szenvedését és kínját magunkra vennők is, mindez mérhetetlen csekélység volna a bűn nagyságához és Isten sértettségéhez képest. Ember nem is tud soha elegendőképpen vezekelni, teljesen eleget tenni vétkeiért!

De ha ezeket a vezekléseket felajánljuk az Úr Jézusnak és ha az ő engesztelő áldozatával, az ő kereszthalálával egyesítjük, akkor az Úr Jézus érdemei is hozzájárulnak, s így végtelen értéket nyernek!

Ezért kell minden vezeklést a paténára tenni, oda, a *Hostia* mellé! Az Úr Jézus az Isten béránya, aki elveszi a világ bűneit, aki eleget tesz bőségesen minden bűnért! Aki vezeklését neki adja és az ő áldozatával egyesíti, annak vezeklése, akármilyen kicsiny legyen is, a mennyei Atya előtt éppen olyan kedves, mint az ő egyszülött Fiaának áldozata és elégtétele!

Ezért az engesztelő lélek minden vezeklését a paténára teszi és mindig Krisztus áldozatával egyesítve mutatja azt be a mennyei Atyának: *Suscipe sancte Pater! Fogadd, mennyei Atyám!*

Suscipe!

Minden vezeklés az Úr Jézus kereszthalálával egybekapcsolva bír csak értékkel. Az ő kereszthalála, a legszentebb áldozat ismétlődik meg mindennap vérontás nélkül oltárainkon, a szentmisében. Éppen ezért az engesztelő lélek legnagyobb áldozata nem is annyira a saját vezeklése által, mint inkább a szentmiseáldozat által engeszteli Istent. Valamennyi vezeklésnél értékesebb és nagyobb, amit a szentmise által tudunk Istennek engesztelésül felajánlani. Ezért engesztelésünk elsősorban abban álljon, hogy amikor tehetjük, részt veszünk a szentmiseáldozaton. Legyen tudatunkban, hogy amikor szentmisét

hallgatunk, akkor tulajdonképpen nem hallgatjuk azt, hanem bemutatjuk, az Úr Jézussal egyesülve. Az áldozatot bemutató pap is csak eszköz, a tulajdonképpeni pap, aki az áldozatot bemutatja, maga Krisztus, akit a pap csak helyettesít. De ugyanígy, mindaz, aki egyesül az áldozatot bemutató pappal és általa Krisztussal, maga is bemutatja az áldozatot. Minél buzgóbb engesztelők, vezeklők vagyunk, annál több szentmiseáldozatot mutatunk be a mennyei Atyának engesztelésül.

A szentmisében az áldozatot Krisztus mutatja be. De az áldozat maga is Krisztus! Ő az Újszövetség áldozati béránya, aq *victima peccatorum*, akit a bűnökért engesztelésül bemutatunk az Úrnak. Az Ószövetségben az áldozati bérány húsát részben elfogyasztották, hogy jelezzék Istennel való kapcsolatukat. Az Úr Jézus, Isten Béránya, maga is gondolt erre, mikor azt akarta, hogy a mi áldozatunkból se hiányozzék az ő testének magunkhozvétele. Ezért rendelte a legméltóságosabb Oltáriszentséget, melyben ő maga, isteni és emberi természetével, személyesen jön hozzánk és egyesül velünk.

Az Úr Jézus szent testének és vérének vétele, a szentáldozás tehát az engesztelésnek is elengedhetetlen eszköze és módja. Ha igazán kedveskedni akarunk Krisztusnak, ha azt akarjuk, hogy legalább mi okozzunk neki örömet, vigasztalást, akkor ne maradjunk el a szentáldozástól, valahányszor részt veszünk a szentmiseáldozaton! Ez is hozzátartozik az áldozat teljességéhez, hozzátartozik az engesztelés értékéhez. Amikor magunkhoz vesszük őt és szívünkbe tér, akkor érezzük meg igazán, mennyire fáj neki a bűn, akkor önti a mi szívünkbe is érzelmeit, szeretetét, kegyelmét, gondolatát. Ott, az engesztelés nagy tényében forr egybe életünk az Úr Jézuséval!

(Erdely Ferenc: Engeszteljük!)

(Tengernek Csillaga, XVII/2.)